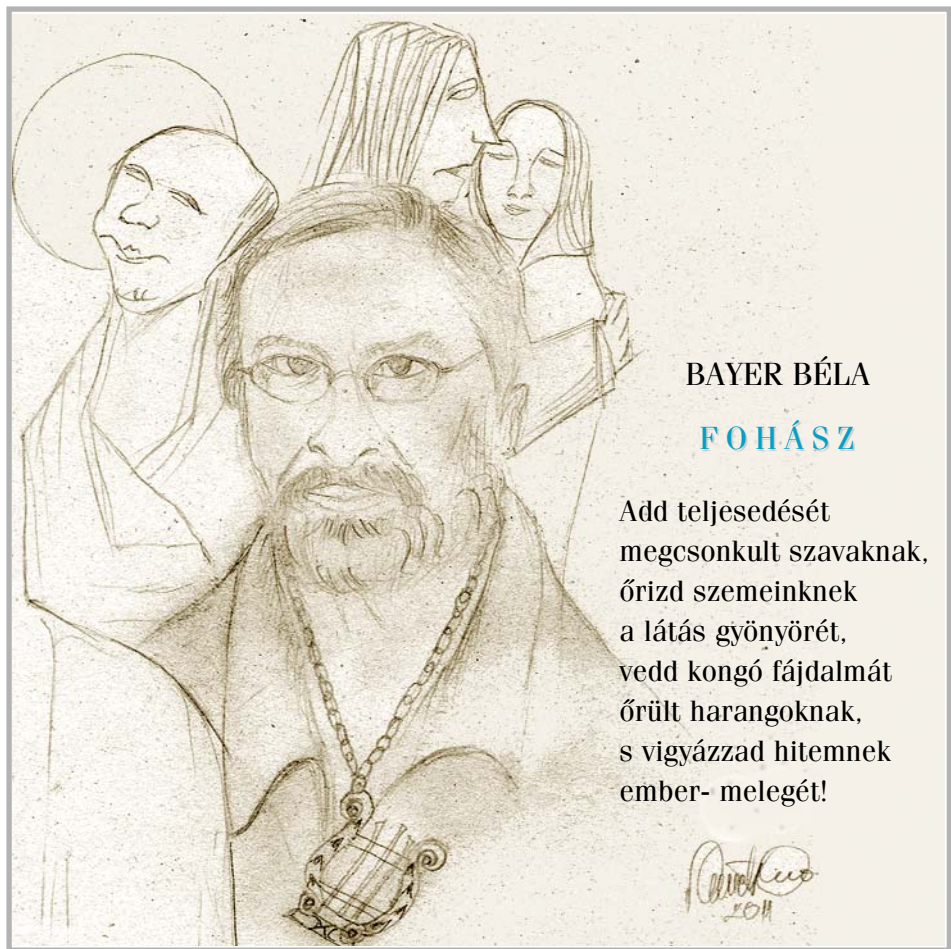
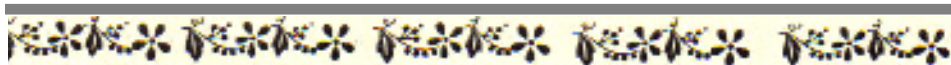

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

BAYER BÉLA

FOHÁSZ

Add teljesedését
megcsonkult szavaknak,
őrizd szemeinknek
a látás gyönyörét,
vedd kongó fájdalmát
őrült harangoknak,
s vigyázzad hitemnek
ember- melegét!

Bayer Béla
2011

2013/1 95.szám

Kis **LART** az INTERNETEN! www.kislant.hu

BAYER BÉLA

versei

Tükör

Kölyökkoromnak vásárfia-tükrén,
foncsorral rozsdállnak az arcok,
tompulnak a tegnapi kudarcok,
s a felismerés magára talál.

Kóstonlatja részben az egészet,
míg virágzásom vágya porig ég.
Csupaszítja versbéli helyét,
a tűnt napok tétova hordaléka.

Sűrűsül az idő jászolában,
búzavirág szirmát nyitja a kék,
a cél sziluett nem célmenedék.
Belső hangom áthallása véges.

Hétmérföldes istenkeresésem
egybelelt minden távolságot,
pattintva a látós valóságot,
Buddha képpel egy lótusz levelén.

A Teremtőt dédapám formázta,
benne lakozott szellem és erő,
mi tűzcsodákat varázsolt elő,
vándoröszöneim parazsából.

Sátorvágymat lecövekelte,
de körébe terelte mind a szót,
a töprengőt, a vigasztalót.
Irkalapoz becázta a Formát.

Végszóra magamra hagyott mégis,
kibiccsanóan e földi létből,
ki a túlcsodált mindenségből.
A Tejút egy porszeme érdekesebb.

Talán vele kezdődött igazán,
bensőmben a mindenek múlása,

vágygondolataim vesszőfutása,
a kisdéd bűn-erény kiszámoló.

Vadszeder vérén csillanó szempár,
vizek lágyékára árny feketül,
hóbaglyok éjféli násza hevül,
kimódolt légyottok nászjele hív.

Hangató cserjék ajakvirágán,
foszlánnyá feslik a furulyaszó.
Szívzörejem egyre halkuló,
A vajúdás gyönyöre világol.

Solo per fede

Kifosztanak apránként az évek,
tekintettől csorbul a csoda.
Feszés metrum: konok menedéknek.
„Elvert fejű” útjelzők sora.

Tarisznyámban vigasztalan terhek,
túlhordott magzatunk a múlt.
Félhomályban motoszkáló verssor.
(Tajtékot dajkál a kocsmapult.)

Tagadás is nyerhet el hasonmást,
(Szekszárd, Firenze egyre megy!)
Vállalt juss: az értelmes alázat,
végességünk felkínálta kegy.

Kihullhat a pillanat szemünkből,
ám megtartó, ha veretes a szó,
az emberivé zabolázott mondat.
(Goethe nyelven szól Horatio.)

RAINER MARIA RILKE

versei

Mondd...

Egyszer, ha majd végleg el kell válnunk,
mondd, elaludni tudsz-e nélküle,
hogy magam mint hársfalomb levele
terebélyel reád ne hajoljak?

Anélkül, hogy itten őriznélek,
altatódalt szavaimból szőve,
kebleiden s tagjaidon póre
ajkaimmal néked ne hódoljak.

Anélkül, hogy magamba ne zárnám
mindazt mi te vagy, egyes egyedül,
midőn köréd az Édenkert feszül,
csillag-ánizst öledbe ne szórjak.

A költő

Eltávolodsz tőlem, boldog óra.
Szárnycsapásod rajtam sebet üt.
Árva ajkam miként nyíljék szóra,
ha éjszakámra napom visszasüt?

Nincsen házam, szép szeretőm sincsen,
se állásom miből létezhetem.
Minden dolog, mi önmagamban kincsem,
kiszolgált, bár gazdaggá teszem.

Töredék

Mint alélt virágok a mindenségnek
átadják magukat, esti hűvösön:
úgy árad a nemes érzelemzőn
lelkedből, a hegy kristálygömbjének...

A zsenge lányka: olyan mint a kincs,
elásva egy öreg hárs tövében:
gyűrűként és aranyszál képében,

bizton tudva magát rejtekében;
csak egy monda szól a helyről, ami nincs.

Lulunak

Nézd, nem vagyok, de ha lennék,
lennék e versnek közepe,
a hűen közelítőnek,
érzéketlen Élet veleje.

Nézd, nem vagyok, csak a többi
míg egymáshoz idomulnak,
vakulnak felejtő Vágyban –,
lépek halkuló homályban
kutya módjára gyermekre.

Ha én bennük dicsőülök
átsejlenek tiszta fényemen,
ám hirtelen újra tovatűnnek,
s magam leszek a szerelem.

Theodora Vonder Mühlnek

Miként a szóban
fennkölt marad a láng,
mit az idő múlás
sem tud elfűjni,
csak mi bensőnkbe rejtett
lehet falánk,
csupán a szóalak
tud idomulni.

Baladinének

Nem a gazdagság az,
mi minket vezérel,
mit mindenki sejt,
de senki sem ér el,
nem félek szenvedést,
noha csekély érdem,
bírok tiszta szívet,
teljes mértékben.

Szeretők

Nézd őket, ahogyan
egymáshoz nőnek,
amint vénájukból mindent
értelemmé szőnek,

ahogy termetük ring,
akár a tengelyek,
s könnyeddé lesznek,
akár a szellemek.

Mert szomjaznak,
inni kapnak ők,
vigyázzad lényük,
hisz ők, a szeretők.

Ha egymásra hajolnak,
nyújtsál nekik mirhát,
ha nem többért, de,
hogyan egymást kibírják.

Álom

A rózsák, itt ez a sárga
mit tegnap a fiú adott,
ma én viszem odaát
a friss sírhoz, s az legott

könnyeket ígéz szirmain,
– nicsak! – fénycsöppé lett mára
a tegnapi harmat korcain
bánatom előfutára.

A verseket fordította: Bayer Béla

Bayer Béla

Rovások a kapufélfán

Hommage Apáczai Csere János

Igen, azok a rozsdaszíttá őszök.
Dombóvárótt, akárha Kolozsvárt.
A bugyraiból buggyanó idő.
Emlékek honfoglalása,
képzetünk Lumière- kockáin.
A Bagolyvárban lelkek lépte,
miképpen Házsongártnak kopjafái közt.
Áve, magister Apáczai!

S ím, az Alma Mater homlokán: neved.
A rend leánymosolyba mártózik,
egymásba lobban a tekintet.
Holland tulipán, vértüzzű magyar rózsák,
hazává táguló abrosznyi Európa.

S az örök arc, minden maszkok mögött
A diáké, az enyém, a tiéd is akár,
a mozdulat hitele, s a pillanat,
immár teljes életté válva.

Mi emberré zabolázhat, fontos csak az lehet.
Koppanó kőhöz, félkaréj kenyér,
s mert szellemünk összeér: a hit.
Vagyunk vendég és vándor egyidőben,
anyanyelven szól a tedeum.

T. Ágoston László

A hárámi lakodalom

Hét évig szolgált Jákób Hárámban Lábánnál, a nagybátyjánál, hogy feleségül vehesse a gazda kisebbik lányát, Ráhelt. Furcsa egyesség volt ez, hiszen befogadta őt, mint jó rokon, de tudta, hogy bármilyen szigorú feltételt szabhat a maradás áráként, mert a fiú olyan nagy hibát vétett, amit soha sem bocsáthatnak meg neki az övéi. Nem elég, hogy egy tál lencséért megvette bátyjától az elsőszülöttségi jogot, még az atyai áldást is elorozta tőle. Lábán nem nagyon szerette a sógorát, Izsákot, így aztán inkább csak kuncogott a törtéteken, mintsem velük bosszankodott volna. Az meg, hogy a két fiatal – mármint Jákób és Ráhel, a gazda kisebbik lánya – első látásra egymásba szerettek, csupán arra emlékeztette, hogy a fiú szüleivel is valami hasonló történt egy emberöltővel előbb. Apja fia – gondolta, és ezen is csak mosolygott. A szolgálatként kiszabott hét esztendő meg olyan hosszú időnek tűnt, ami alatt bármi megtörténhet.

De nem történt semmi. Legalábbis olyan nem, ami megkérdőjelezte volna a megállapodást. Jákób olyan nagy hozzáértéssel őrizgette, terelgette, gondozta a nyáját, hogy évről évre csak szaporodott a juhok és kecskék száma, s egyre nagyobb haszna lett belőlük a gazdának. A hetedik év végén, amikor a fiú odaállt a nagybátyja elé, hogy elszámoljon a szolgálatával, nem tehetett mást Lábán, mint hogy összehívja a háza népét, és bejelentse az esküvőt. Le is zajlott a szertartás annak rendje-módja szerint. A lefátyolozott menyasszony arcát senki se

látta, legkevésbé a vőlegény, de hát így volt ez rendjén, így kívánta meg a hagyomány. A násznép arcára kiült a boldog mosoly. Nyilván a menyasszonyéra is, de azt eltakarta a sűrű fátyol.

Amikor már eleget ettek, ittak, táncoltak, és a nap is nyugovóra tért, Jákób elköszönt a többiektől és visszavonult a sátrába. A nászsátorba, mert tudta, hogy a szokáshoz híven ezen az éjszakán abban a sátorban lesz övé az imádott nő, Ráhel, akiért hét hosszú éven át szolgált. Hét hosszú évig sóvárgott a csókja, a gyönyörű teste után. Most végre beteljesedik az álma – gondolta, és kéjesen elnyújtózott a frissen kikészített kecskebőr takarón.

És lebbent a sátor ajtó takarója. Ott állt a kísérek imbolgó fáklyafényében Lábán, jobbján a lefátyolozott arával. Beléptek együtt, és így szólt az apa:

– Íme az ara, akiért hét évig szolgáltál. Most már a tiéd. Viseld gondját és szeresd, hogy panaszszó ne hagyhassa el ajkát! Fogadd ágyadba, ültess asztalodhoz, legyetek együtt egy új család! – Ezzel odakísérte a leányt Jákób ágyához, megfordult, és szó nélkül távozott a sátorból. A kísérek leengedték az ajtótakarót.

A férfi egy ideig csak simogatta, csókolgatta, becézgette a leányt a fátyolon keresztül, aztán vad indulattal letépte róla az ünnepi ruhával együtt, és ágyába fektette. A lány szótlanul tűrte a babusgatóst, de aztán kissé suta, tévelygő mozdulatokkal maga is viszonzta az ölelést, míg eggyé nem vált a testük.

Ahogy múltak az éjszakai órák, s már a kakasszó is harsant hajnal felé, újra, meg újra fellobbant a vágy tüze bennük. A lány csókja is egyre hevesebb lett, s nemcsak elviselte a férfi szerelmét, hanem maga is forró vággyal bújt az ölelő karokba. Mire

felbukkant a napkorong a vöröslő horizont fölött, kába álomba merülten nyújtóztak egymás karjaiban.

Jákób ébredt előbb, mert megszokta a korai hajtást, a nyáj ellenőrzését. Most éppen erre nem volt gondja, de megszokta, hogy újra gondolja, s megtervezze a napi teendőit. Most meg az is, hogy újra átélje ezt a gyönyörű éjszakát. Minden rendjén is lett volna, csak azt nem értette, miért volt oly nagy csendben a máskor fecsegő, örökké csicsergő leány. Hiányzott neki Ráhel kacaja, vidám évődése. Odafordult hát hozzá, hogy édes csókkal ébresztgesse kedvesét, de nyomban megfagyott ereiben a vér.

– Lea! – kiáltott föl szinte bénultan a felismeréstől. – Te hogy kerülsz ide?

– Ne bánts! – könyörgött a lány. – Nem én akartam így, hanem az apám. Tudom, hogy te a húgomat akartad, de ő úgy döntött, hogy én legyek az arád.

– Az apád? – emelte égnek a karját a férfi. – Nem az apád feküdt egész éjjel az ágyamban, nem az apád állt velem az oltár előtt...

– Azt mondta, megöl, ha megmukkanok.

– Ó, egek! És a csók, az ölelés, hogy asszonyrá tettelek?...

– Az nem volt hazugság – sütötte le szemérmesen a szemét a leány. – Tudom, hogy Ráhelt akartad, de én is szeretlek, azért vállaltam ezt a cserét. Most már az asszonyod vagyok, ezt nem lehet visszafordítani. Ígérem, hogy sírig hű szolgálód leszek. Őlj meg, ha megszegném a fogadalmamat!

– Aljas árulás! Megérdemelnéd, hogy itt, most megtegyem – szórt villámokat Jákób szeme. – Most mit kezdjek veled? A legutolsó szolgálód is százszor szebb

nálad. Ha rád nézek elfog az undor, meg a kétségbeesés. Érted szolgáltam hét hosszú éven át? Azonnal menj vissza apádhoz, és soha többé ne kerülj a szemem elé!

– Ne tedd ezt velem – könyörgött Lea. – Apám kitagad, ha visszatérek hozzá, és a bátyáim megölnék, hogy lemossák nevükről a szégyent.

– Mi közöm hozzá? A megcsalt, a becsapott, a kárhozott én vagyok. Öltözz azonnal, és tűnj el a szemem elől!

Lea szepegve öltözni kezdett. Minden ruhadarab felvétele előtt félszegen Jákóbra nézett, hátha megenyhül a vad indulat. A férfi azonban elfordult tőle, és karját az ég felé emelve perlekedett.

– Ha nem üzöl el, ágyasodnak adom a legszebb szolgálómat – kérlette sírva Lea. – Velem akár le se fekédj többé...

– Menj, ne is lássalak! – mutatott az ajtóra a férfi. – Hozzád nincs több szavam.

A lány zokogva elrohant, a férfi meg a fejét két tenyerébe rejtve föl-alá sétálva jajveszékelt. Egyre csak azt hajtogatta: „Miért büntetsz ily kegyetlenül, Uram?”

Néhány perc, vagy tán egy örökkévalóság telt el így, majd lebbent a bejárati ponyva, s belépett Lábán három jól megtermett, izmos fiával az oldalán.

– Hallom, nem tetszett a nászéjszaka – mondta köszönés helyett.

– Nagyon nem tetszett – ugrott elé Jákób. – Aljas és hazug vagy, kihasználtad a rokoni jóhiszeműségemet. Hét évi hűséges szolgálatomért cserébe a gyönyörű és kedves, csacsogó arám helyett az ágyamba csempészted a randa, kancsal és pösze, ficertes lábú, himlőhelyes idősebbik lányodat, akit senki másra nem tudtál volna rásózni. Nemhogy

mátkapénzt nem kaptál volna érte, de ingyen se vitte volna el a kutya se. Szívem szerint megölnélek ezért.

– Állj meg, vándor! – kapta el a fiú kezét Lábán. – Nálunk az a szokás, hogy addig nem adjuk férjhez az ifjabbik lányt, míg férjet nem kap a néneje. Ezt jól tudod, te is. Azt is tudod, hogy a kérőnek illik megfizetni a mátkapénzt, hiszen az előbb említetted. Te mennyit is fizettél érte?

– Házadba fogadtál, mint jó rokon. Hét évig szolgáltam neked ingyen, Ráhelért.

– Azért a lányért jobb árat is kaphattam volna.

– Az én munkámért is adtak volna nagyobb bért bármelyik gazdánál. Kihasználta a kiszolgáltatottságomat. Ha nem lennél a rokonom, meg kellene, hogy öljelek ezért. Így kívánja a becsület.

– Hadd öljem őt meg én! – lépett hozzá a legidősebb fiú. – A húgomért, meg a te becsületedért, apám. Tudod, a rabszolgákért, meg a jöttmentekért nem kell számot adni...

– Engem nevezel jöttmentnek, jó rokon? Nem vagyok-e anyám testvérének a földjén?

– Itt hontalan vagy, akit a becsapott bátyja átka üldöz. Régen halott lennél, ha apám be nem fogad. És az is lesz, mielőtt leveszi rólad óvó kezét. Ézsau, a bátyád épp úgy rokonom, mint te, s bár egy tál lencséért elorozta tőle a jogot, számunkra még most is ő az elsőszülött.

– Nagy dolog... – nevetett föl keserűen Jákób. – Tíz perccel idősebb nálam...

– Mégis őt illeti az elsőszülöttségi jog, mint ahogy Lea lett az első asszonyod – állt közéjük békítően Lábán. – Te lettél az elsőszülött, s megkaptad az elsőszülött leányt. Nem bánom, no, legyen

tiéd a szolgálója is. Ha ezt elfogadod, beszélhetünk Ráhelről. Különben a bátyád hírül vette az esküvőt. A minap elküldte hozzám egyik emberét, hogy adjalak ki neki. A Jordán folyóig kellett volna, hogy kísérjelek, ott vettek volna át tőlem a szolgálai. Én meg ehelyett az oltár elé kísértelek. Valóban elvetemült, rossz rokonod vagyok... De végül is még semmi sincs veszve, itt vár az ember a csordakút mellett. Egyetlen szóra itt lehet. Üzenjek neki?

– Várj! – lépett hátra a fiú – hadd gondolkozzak egy kicsit! Azt mondod, Leával adod a legszebb szolgálóját is?

– Adom, bár az eredeti alkuban ez nem szerepel.

– Igaz, de nem is Leáról szólt az alku.

– Ézsau embere türelmetlen. Küldtem ugyan neki kóstolót a lakodalmi vacsorából, de nagyétkű az az ember, félek, hogy egyszerre fölfalta az egészet.

– Ráhel is hozzám adná? És a mátkapénz?

– Megegyezünk, jó rokon. Tudod mit? Őt is neked adom újabb hét évi szolgálatért. Itt a kezem, csapj bele! – s felé nyújtotta nyitott tenyerét.

– Félek, hogy újra becsapsz. Van még több lányod, akit nem ismerek?

– Ugyan, fiam, nincs mitől tartanod, hiszen tegnap óta a családomhoz tartozol. Tiéd lesz Ráhel és az ő legszebb szolgálója is.

– Újabb hét évig szolgáljak neked? – bizonytalanodott el Jákób. – Nagyon hosszú idő...

– Az ember vár a csordakútnál – szólt sürgetően Lábán másik fia.

– Nem bánom, no – mondta az ifjú férj. – Isten akarta, hogy így legyen – s belecsapott apósa tenyerébe. – Kísérd

vissza a sátramba a lányodat.

– Én hozom őt – bólintott rá Lábán – te meg a legszebb ruhádba öltözzöl, és átkíséred a lakodalmas házba, hogy mindenki lásson, s folytatjátok az ünnepet. Egy héten át tart a lakodalom, becsüld meg ifjú asszonyod! Táncolj, vigadj, örülj az új családodnak! Aztán készülj az új szolgálatra, az új asszonyodért! És ne feledd, hogy az év teltével elvárom az első unokát.

Jákób szorgalmas pásztornak bizonyult. Nemcsak a birkák és kecskék számát gyarapította, hanem húsz év múltán a négy asszony férjeként tizenkét gyermekkel ajándékozta meg Lábán családját.

*

Lám, lám itt a megoldás a népesség-fogyás visszafordítására – gondolta Kiss Péter Pál, a politikus. – Négy asszony, tizenkét gyerek. Nem is rossz arány. Ha az ókorban bevált ez a családmódel, működni kell a modern Európában is.

A négy asszonnyal nincs is különösebb gond, hiszen ő is négyszer nősült. Igaz, nem egyszerre, hanem sorban vette el őket egymás után. Aztán ahogy öregedtek, mindig fiatalabbra cserélte az éppen aktuális feleséget, de mindenkinek ez volt a legjobb megoldás. A nő pénzt kapott, kocsit, meg lakást, ő meg új szerelmet. Irigyelték is érte a frakciótársak... Csupán a tizenkét gyerek nem jött össze, de végtére is minden modellnek lehetnek apróbb hibái. Ehhez várják majd a módosító indítványokat.

Boér Tamás

Utolsó

utolsó érintése
felperzselte a dűlőt

egy sóhaj
megtörve széthasadt

véges szelek fújnak
új remény felé

*

Juhász János

Vég

Még ficáncolunk
Vízre dobott kavicsként
Majd mélybe hullunk

Napsugár

Napanyácskától
Nagy ajándékot kaptam
Megerősödtem

Hitelesen

Tetteim szerint
Nem vagyok tökéletes
Hiteles igen

Békében

Békességemben
Lelkem pihenésre vágy
Csendet akarok

Bódai-Soós Judit

A szomszéd kisfiú

A szomszédunkkal közös erkélyre mentem ki levegőzni, de megtorpantam, mert ott volt a szomszéd kisfiú.

Hatéves forma, nem ismerjük egymást, ritkán találkozunk.

Szappanbuborékokat fúj, és kerek szemekkel nézett a tovalibbenő törékeny gömbök után.

Bátortalanul megszólított:

– Látod milyen szép nagy? – mutatott az egyik buborékra.

– Igen. Gyönyörű! – válaszoltam, mert lenyűgözött a látvány.

– Egyszer olyan sokáig megmaradt az egyik buborék, hogy a tizedik emeletig is fölrepült, vagy még tovább...

– Nahát! – csodálkoztam – Biztos jól sikerült a keverék, amiből fújta.

– Hát igen. Csak anyu nem örül neki, mert eljátszom a sok sampont.

– Ó! Én mosogatószert, vagy habfürdőt használok...

– Te is szoktál szappanbuborékot fújni? – csodálkozott most a kisfiú.

– Igen – vallottam be, kicsit pironkodva –, fürdés közben szinte mindig.

– De jó neked! Nekem azt se engedi meg az anyu, mert foltos lesz a csempé.

– Az igaz. Az én csempém is foltos.

– Gondoltam – felelte egy kicsit elszontyolodva, majd felderült az arca, és felém nyújtotta a kis flakont.

– Fújjál te is! Kíváncsi vagyok, hogy milyen lesz.

– Szerinted más lesz, mint a tiéd?

– Persze – válaszolt –, mert te már öreg vagy, és volt időd gyakorolni.

Izzasztó meleg

Nagybátyám emlékére

Meleg volt, tikkasztó hőség, de dolgozni kellett, mert a munka nem várhatott.

Csak a gyermek meg a kutya hűsölt a fa árnyékában, de ahogy a Nap egyre feljebb ballagott az égen, úgy csökkent apró foltta az árnyék, és még erre a foltra is be-benyalintott a forróság.

Mire 10 óra lett már a kisember is megizzadt, és patakokban ömlött róla a víz. Nem bírta tovább, élete eddig lefolyt három évében nem ehhez szokott. Édesanyja mellé sündörgött, és a szoknyájába fúrta nedves arcát.

– Idős, kisül a zsirom! – méltatlankodott panaszosan.

Az asszony megmosolyogta a gyermek-beszédet, és megtörölte a gyöngyöző arcocskát.

– Maguknak nincsen melegségük? – kérdezte a kisfiú.

– Nincs rá időnk, hogy észrevögyük – felelt az asszony – A dóg eltakarja a Napot.

– Idősanyám, akkó én is dógozni akarok! – kurjantott a gyermek, és anyját utánozva munkához látott rögvést.

És dolgozott, míg élt, szinte megállás nélkül majdnem ötven évig, a melegre pedig többet nem panaszkodott...

Bíró László
versei

Égő hajam szénalámpa

könnyektől nedves bennem a járda
nemcsak ő én is át vagyok ázva

az emberben nincsen már alázat
káromkodás ébreszti anyádat

a vers nem ad már kenyérre valót
jellemnél a forint hordozhatóbb

Vésztő Szeghalom Sarkad Szalonta
itt pulzál bennem szinte már naponta

bajtól égő hajam szénalámpa
s fájdalom lépked a génrakásra

Néha én is nevetek

itt a hatalmas csöndek között
engem folyton a hiány köszönt
a jajt kimondani gyöngé szám
fázom folyton gondok garmadán

ősz szél füttyölgetett a fán
mikor eljött az első magány
azóta ezerszer jött újra
jól rászokott erre az útra

néha nőket termel a garat
kiknek nyitom rokolyájukat
hisz a versben bármi meglehet
ott néha még én is nevetek

Hiányok kergetnek

gondokkal csipkézett itt a sors orma
mintha egy asszony nyári blúza volna

a szenvedés tojása megfő lassan
forralja a lelkemben égő katlan

végigver rajtam a szorongás ostor
felhólyagzik énem nem egyszer sokszor

órából egyforma nálam mindenik
hétköznapijaim hiányok kergetik

sajnos nem szeretet nő hanem penész
hozzám a zord magány percnként benéz

Sebnek öltözöm

szerda ragasztja vasárnapom
magam folyton darabban hagyom

néha szalad bennem egy alak
ha utolér lelkemben ragad

nem a lélegzet a csőd liheg
verejtékezik bennem az ideg

ingem alatt sincsen boldogság
ami zöldell az mind komor ág

jajok kréme folyik bőrömön
megint sajgó sebnek öltözöm

Németh Dezső

A Kis-Dunánál

Fátyol borult a Kis-Duna stégre,
s a vadkacsák zöldes réklíjére
ködlányok fűztek tükörgyöngyöket. –
S megtörtént az is, ami nem lehet:
A Kisöbölnél vártam Sepelre. –
Ő halkán beszél, suttog mint a szél:
(Lehallgatókat raktak a mélybe,
tudni akarták, mit hallgat a mély.)

Nehéz vakrozsdás vaslemez a múlt.
Ne dobd a vízre, mert a mélybe ránt.
Inkább menj el a Szent Imre térre,
és mondj értük egy Ave Máriát!
Sok már a múlt, és túl sok a jövő. –
A költő szól: „Valljátok be a Mát!
Tűzzük fel végre az égbe
az igazság csillagát!”

Mi törvényt hoztunk a szeretetre,
nálunk nem lehet öncélú a jog.
Szólj rá komolyan a hitetlenre,
ha szívében a Duna nem csobog.
A fagyókér kezdetekig ér le,
de a törzsétől csendül fönt az ág. –
A Kis-Dunának olyan a szentsége,
hogy hullámával mossa önmagát...

Nemsokára hideg nyirkos őszi lesz,
didergés, – s szakadt a diókabát...
Reménység esdekel Istenéhez,
hogy ne vegyék el édes otthonát.
Csepel, a város ruházott engem,
s vidéke adott ennem, a Sziget. –
Itt keményen fattyúvá kell lennem,
hogy megismerjék költészetemet?

Látod, Sepel, önmagamát sírom,
pedig nehéz dolgaink közösek.
Én ügyünket a Dunára bízom,
mert hű karjai mindig ölelnek.

Legyen tiszta szó, hűség és erő.
Nem kell mutyi, uram-bátyám idő!
Itt nem főnök kell, hanem vezető,
ki a szívében új terveket sző.

Szép a mi eszménk, s szép a gondolat,
ebből hitünk sok „Kisöble” ered...
Látod a bomló lótusz-szirmokat?
Aranyló fényarcuk a kikelet...
Mi európaiak voltunk s vagyunk.
Nincs nálunknál nagyobb európai.
Mi a szívről csillagot adunk,
de adjon fényt nekünk is valaki!

Az Öböl csobog, lelke mély üreg.
Tudtad, hogy hangszíne drágakő?
A Kis-híd fájára tedd a füled,
és meghallod, hogy sír az ősidő...

2012

Darudombon

Csepelen a Kis-Dunához közel,
faszárnyú madár rönk körmeivel,
mint őrdaru tartja csillagkövét,
szemére ha szendergő álma ül,
leesik csillagköve – s felrepül
sok darulány ölelve kedvesét.

Mint darumadarak szállnak tova,
lábukon az éj sötét bocskora,
de reggel felkelnek csillag-szemmel,
s fiókáik – a darugyerekek –
óvodába, iskolába mennek,
s dolgozni a daruemberek.

Utóvers

Csepelen a Kis-Dunához közel,
ahol sok panelház tekint tova,
van egy madár, kiről tudni kell,
éjjel lábra kel, és vele a csoda:
az álmodó daruemberek hada
száll magasra fel.

2012

HANS-GUIDO KLINKNER

Aforizmák

Aphorismen aus dem Band „Mazurka”

1. Életéveink ok nélkül szivárognak el az örökkévalóság homokjában.

2. Sorsok: nyomok az élet itatóspapírján.

3. A zene gyógyszer: mellékhatások nélkül.

4. Egy gyertya elfújásakor hálásnak kell lennünk a kapott fényért, a sötétségtől való félelem helyett.

5. Strandkosár: kipróbált kagyló a börrák ellen.

6. A mennyet egy strandkosárból vizslatni: jó átmenet.

7. Némely embernek az ujjaára kell koppintani, hogy elengedjen.

8. Életállomások: fióka, sas, szárny-szegett veréb.

9. Ha az öregség szele körülölel, a lelked is reszket.

10. Korosan útra kelni olyan, mint szükségben a téli álmod megszakítani.

11. A globalizáció folyamatosan katasztrófákat idéz a képernyőre és a képzeletünkbe. Csak a médiaszakértők őrzik meg a valós világot.

12. Bámolni a szemek pergését a homokórában, idővesztesség.

13. Az üres-lap-szindróma: az ihlet forrása.

14. Mert a piactereken már nincs hely, a filozófusok egymás közt maradnak.

15. Könyvszekrények: kincsek, melyeket csak ritkán mozdítanak.

16. Aki tollat ragad, hogy a világgal szembeszegüljön, az egy hódító.

17. Ha idős korban a lépések lassúbbak lesznek, elkezdenek az évek rohanni.

18. A médiák ripacs szokásai beteggét tesznek.

19. Ha az akarat hiányzik, nem segítenek a mankók sem.

20. Aki elégedett avval, amit elért, filozófusnak nevezheti magát.

21. Nem elítélendő, ha egy bátor felkerekedik, hogy meghódítsa a világ egy részét.

22. A boldogság keresésében a szerények a sikeresebbek.

23. A becsvágy eltékozolhatja erőnket.

24. Egyes világutazónak a haza ismeretlen lap.

29. Egyes körökben primitív, ha az ember szabatosan fejezi ki magát.

30. Egyes körökben azok a kívülállók, akiknek egyéni véleményük van.

31. Aki semmit sem csinál, nem is hagyhat összevisszaságot maga mögött.

32. Egy nap zene nélkül olyan: mint a rózsa illat nélkül.

33. A hamis fogadalmakkal felhagyni, sohasem késő.

34. Mint a tinta az itatóspapírba, tűnik el sok emlék.

35. Öreg korban nyomtalanul szivárog el az életerő.

36. Az értelem csak hidegvérűeknek engelmeskedik.

37. Általában csak a győztesnek nem kell bűnhődnie vétkeiért.

Az aforizmákat fordította: Bayer Béla

Boér Tamás

versei

Kocsmában

Füst-íztől keserű lég sötétlik,
gócnyi ezüst szmog-szekerek
oszlopban állnak a sorok felett
dohányszag tekereg végig.

Szomjas legény pénz nélkül,
könyörög, jussát hitelbe szórja.
Sört-bort csapolj! Zeneszóra
részeg dáridó, vigadalom készül.

Élni kell itt! Lárma, s tivornya,
fizetni majd ha kell, ki fogja
ha mind halomba hullva hever?

Kocsmakő akár az őszi faágak,
a legények kábán kupacba állnak,
haj – isten keze komlóval ver.

Őszi erdő

Ösvényre ért víz-harsona szól
púpos gázlók meredélye mellett,
lúdbőrzik a táj, s fázón reszket
ha köd hűséghez nyúl valahol.

Őszül a táj, viharvert melódia,
fönn a fákon ezernyi apró
víz-golyóval töltött eső-zacskó
lehull, s elvész minden nyoma.

Nyirkos köd ül az erdő felett,
a hulló levél lombot temet –
fojtón avar szagú füst szítál.

Az ős csak egyre, egyre száll,
kopasz ágakon ökörnýál,
s már éledeznek a szelek.

Dicsőség

mennyei magányod felett
háborogsz felhők és
tengermélyek örökös viharában

sodródni az árral
véres bárányaid kiáltása
a szennyes vizeken

Együtt

a kert hó alatt
céltalan tétova semmi
a mögöttünk hagyott úr
út a feledésbe

mégis
ha majd mind odatévedünk
beteljesedik a tél

nem látni külön-külön
senkit
összemosódunk

Zápor

Illattól terhes fák felett
párától mézes a lég.
A dombra zápor hűse hull.

A horizont, mint óriás-buborék
láthatatlanul
issza fel az eső-szagát,
s az ég nyirokban fanyalgó
víz-gyöngye áztatja át.

Barcs János

Az a hópihe

Marikámnak

Hópihe táncolt kezeden;
fölküdtünk téli nap játszott,
úgy indult el ott a szerelem:
szedtem neked hóvirágot.

Rám mosolyogtál s megköszönted.
Riadtan nézted mint csodát,
fátylat körénk rakéták szóttek,
míg futottunk a kerten át.

Ágyúk dörögtek a berekben;
aknák ríttak, vaslidércek,
ágak nyögtek eszeveszetten,
s tüzes foga nőtt a szélnek.

Sok év szökött meg életünkből;
hóvirágcsokrunk most is él: –
S hány vihar táncolt minket körül,
járva szurdokok szélénél?

Fénytelen éjek templomából
farkasüvöltés száll felém: –
S az a hópihe még ott táncol
asszonyom anyás tenyerén.

Újpest, 1970.

Hajnalok láthatják

Sosem adtam föl oly könnyen,
mert sorsomban sokat láttam.
Most készül huszadik könyvem,
így mindig hazataláltam.

S akik nem hittek szemüknek,
hitük sosem emelkedett...

Hihetnek majd a betűknek:
hajnalok őrizték lelkemet.

Ring-sarokban sokat álltam,
voltam bajnok: – S író lettem:
bölcs sorsomat kipróbáltam,
s mondom, kár, hogy megszülettem.

Elvesztettem bölcs kincsemet,
áldottan hű Marikámat,
de megtartottam hitemet!
Holtig sanyargat e bánat!

Epilógus

Micsoda mély csönd fojtogat
ebben a mord léterdőben:
ahol folyton vadásznak rám: –
S magamban is itt vagy velem!

Szigethalom, 2012.

Bódai-Soós Judit

Felengedő

Zúzmarás percek olvadása
hagy párafoltot ajkamon,
szavak verődnek
fogamhoz vacogva,
de már nem hagyom
a jégoszoborrá dermedt csendet
bordáim bőrtönében ülni,
rianást kiáltok,
s tanulok tavaszt fűtől.

Lelkes Miklós

Cenzúra

Mulatlat, s bosszant primitív ravaszság,
amit eljátszik korunk szolgálata.
Lehet költészet politika nélkül?
Ilyesmin még a macska is nevetne!
Egy vers igen, ha saját köldökére
rátett virágdísz bámultat a jámbor,
vagy érmet remél technikás-modern és
rímgépe röffen, szinte önmagától...
...de Költészet? Hát nevessen a macska!
(Mily magyar lettél angol-földi mondás!)
Mind ostoba, ki ostoba szavakra
nem csak helyesel, de még rá is kontráz?
Nem, mert az érdek.. (Ám tisztelet annak,
ki tényleg csacska, s nincsen gondja arra,
hogy ránézzon a múltra, mint valóra,
elődeinkre, – az irodalomra.)
Hát Kölcsény, Vörösmarty, Petőfi...
No, csak tovább, ne hidd: bezárt a bolt már!
Mikszáth, Móricz, Ady, József Attila...
Életük, műyük meggyalázott oltár
a mában. Tovább! Lehet vigyorogni,
Honcenzúra fik, Honcenzúra lányok!
(... mert gondolkodni nem hiszem,

hogyan fogtok,

– lakáj létet meg sohasem utáltak?)

Ki félig így, vagy úgy... – ő sem kivétel,
ha költő volt, s egyszer látni volt mersze.

Jólétben is önváddal ott bolongott,
bot és vászonként, Kosztolányi lelke.

Babits tornyában tényleg elegánsan
csücsült, s a szó volt élete imája, –
de azt a Szót, mi végleg naggyá tette,
Húsvét előtt mégiscsak megtalálta!

Tóth Árpád meghalt, tüdővészben,

s búban, –

de nem lehet, hogy egy-egy titkolt este
szeme kinyílt, s volt, megalázott álmát,
vágyott, vörös Új Istenét kereste?

Író, költő (igazi) félőn, bátran,
de valahol végül vállalja sorsát,
amikor égő jelenből kiáltja
a fájdalmát egy másik Magyarország,
az a kis ország, mely nem csak kevésé,
törtetőké, akik csak zsebre tesznek,
s amelyhez más út sohasem vezethet,
mint útja Igazságnak, Becsületnek.

Kinek, s miért fáj: más a véleményem Márai ötvenhatos angyaláról?

Ideje már a háromszínű rácsok

mögül egyet s mást látni a világból.

Wass Albert nagyon messze van a vastól

(még akkor is, ha abból volt keresztje),

s bár érdekes kicifrázott Hazugság,

azért Szépséggé miként is lehetne?

Nem lehet azzá, akkor sem, ha körtánc

forog fent: fedje el a lenti könnyet,

s szégyen-szobrokra Hány Jánosoktól

jól megfizetett tapsok ráköszönnek.

Démoszt látni, de szíven üt a Kérdés:

Magyarország, a Te Démoszod hol van?

A hozsannázók szerint földi Mennyben...

S a valóságban? Egy Piacpokolban!

2012

Csepeli Szabó Béla

Asszonyfolyondár

Csak ketten voltunk a folyónál:
egy asszony és én. Még vacogott.
Tíz perce még a víz ölelte,
örvények szeretője volt.

Hogy miért ugrott le a mélybe?
Ma sem tudom. Csak néztem Őt.

Csukott szemét s barna haját,
mely blúza nyílásába folyt.

Nagy, riadt suhanc, fuldokolva,
a haláltól ragadtam el...

Hej, ez a régi, nyári emlék
szívembe ma is vért emel...

Csak ketten voltunk kint a parton:
én ráhajoltam, hogy él-e még?
S asszonyfolyondárt, gyönyörűbbet,
nem font nyakamba még az ég.

Csak ketten voltunk kint a tájban:
egy asszony és én. Még vacogott,
de zöld szeme már megcsodálta
a folyón átkelő Napot...

Egy cserbenhagyott lány

Szőke hajára hull a lámpa fénye,
megáll, topog a gyár előtt,
mert ember volt, hát „szégyen érte”,
s a legény cserbenhagyta őt.
Parányi sors. Ki érzi lángját?

A hasa már erősen dombos,
éles szél tépi kiskabátját,
s szíve alatt moccan, rugdos,
a kis bolondos.

Mint egy gyémántos jégdarab
csügg le a Hold az ég ereszén,
s a foltos-rongyos éj alatt
a gyár, mint megnyílt „öblös erszény”

önti, önti a népet egyre,
minden férfi – csengő forint,
de őhózzá nem perdül egy se,
örömré váltani a kint.

Teste meging,
s elindul hát, nagy, telt kezét
anyáskodón hasára nyomva
mintha csak küzdő gyermekét
csitítgatná, sírva, motyogva,

* * *

Lelkes Miklós

A hóember dörögött még

A hóember dörögött még, s egy kékes
könnycsepp gurult az alkony köpenyéhez,
mely bíborával cézáros hatalmat
kihirdetett: az önkény meg nem halhat.

A hóember dörögött még, de félénk
madár szárnya már vitte, vitte békénk,
s a fák kővé lettek, elébünk álltak,
s kőcsontokként zörögtek sebző ágak.

A hóember dörögött még, de tudta,
hogy rosszat hoz fagyok kegyetlen útja,
s mit ér tavasz-hit, szív-dobbantó ének?
Fordul a kör, cézárok visszatérnek.

A hóember mit sem szólt már, s egy kékes
könnycsepp gurult az alkony köpenyéhez,
s cézár parancsolt sötét birodalmat,
börtön-időt, mely fenyegetőn hallgat.

2010

Móritz Mátyás

Ösvény

Németh Dezsőnek ajánlom

Velem az Idő megiramodott,
föjlöttünk az ég sötét zsarátnok;
vén kezemmel fogom a vén botot,
mint jó hírre áhító zarándok.

Mondja, hogy igen, hogy nem, hogy talán,
hallgatnám én a borzadó beteg;
rést ütnek fejfel a cella falán,
akár az üldözött vademberek.

Kínoznak vad áramütései,
és ő örvend a bosszuló konok;
hogy harcom ellene már kései,
nem vagyok neki csak por és homok.

Nem tágított, csak elébem lépett,
majd elsüllyedtem, mint egy sírkereszt;
hogy jobb ha minden szavából értek,
de el ugyan kinek beszélem ezt?...

Nem zavartam el, meg se ütöttem,
varázsigéket se mondogattam;
így járunk mi fényben és ködben,
a parkokban, és sikátorokban.

Hiába is kérem, és nyöszörgök,
kelek ellene bosszú-csatára;
csak öklendezik akár az ördög,
égig világít a láng szakálla.

Nem ő vetett el, de le ő arat,
szentség, ész, se jószág nem üdvözít;
törvényt nekem az ő-én lelke szab,
nem számít ha szánom, ha undorít.

Homlokomon gyűlnek csak a redők,
átkozódok akár csak egy kocsis;
játszom a magam elé meredőt,
siratni való még a gyilkos is.

Kezében a véremért meleg tör,
ragadozóként villog rám karma;
reméli hogy majd nem ébredek föl,
szomját nem oltja se vér, se Tarna.

Félig örülten vele bolyongok,
míg szívembe a törje nem szalad;
lépteim visszhangozzák a dombok,
vonat füttyül a csillagok alatt.

Mellettem az Idő, – a dezertőr,
a magam fajta hiába dörmög,
minden pecsétet könnyedén feltör,
dagad a keble, – ő a hétördög.

Nincs benne megértés, se tapintat,
mert akárkit megöl majd egy éjjel;
szétugrik előle minden csillag,
és ő lesújt majd törrel, – fejszével.

Mellettem az Idő, – ez a hitvány,
neveti egyszer volt ifjúságom;
verset ha írok, ő aki diktál,
„a lelkem ép, a testem sivár rom”.

Maguk alá a betűk temetnek,
versen élek, nem keneten, – misén;
hogy általuk a bazalt reped meg,
és örökké élek, – tudomiséis

hogyan. Az urat is lekomáznám,
nem is kezdene ki engem rozsdá;
hasogathatja az egek vásznát,
megölném ki a múlás ösvényét kikaposta.

A rostálót, és az életrontót,
aki pusztít, pusztá kénye végett;
fizessen vissza ő minden kontót,
ne találjon többé menedéket.

*

Szárszó, tizenkilenc óra harminchat perc

Szárszón hét óra harminchat perckor este,
a sínek között egy költő csetlett-botlott;
fájt szeme gödre, szíve, lelke, – és teste
sokaknak csak kölyök volt, annak is romlott.

Kinek nem volt egyebe csak tagadása,
s rajta százféle levehetetlen rontás;
lehunyta szemét, hogy a mennyet se lássa:
onnan káromkodott az Úr, mint egy kondás.

Utolsót ütött szíve, a mindig éhes,
szörnyű gyönyörre vitték a szörnyű vágyak;
sötét lett a szeme, és a szája véres,
körüllötte csillogó fagy, – jeges ágak.

Nem tartotta mások akarata, – kedve,
nem is akadt, aki a szívével pörölne;
utoljára forrott vér a dús erekbe,
a sínen gerince obeliszkje törve.

Péntek volt, és éjének riasztott árnya,
lelkére szenvedés ült, csípte a féreg;
fölötte sötét, nagy varjú, súlyos szárnya:
Istennel keveredett a költőlélek.

Hetvenöt éve minden költő csak fecseg,
és kiteregeti élete szennyesét;
akár csak az odvas fák, szavuk úgy recseg,
és dünnögik verseiket, mint egy mesét.

Hetvenöt éve be kellene vallani
a múltat, – vagy talán hazudni egy szebbet;
minden költő mögött Őt lehet hallani,
kik kabátjában esetlen őgyelegnek.

Hetvenöt éve már hogy nem válaszolhat,
és a túlvilágról lángol fárosz lángja;
próbáljuk ugyan meggyújtani a holdat,
de mindegyikünk a semmi morzsáit rágja.

*

Armageddon most

A világ recsegett és rengett,
Armageddon kell? Hát tessék!
Sírtunk, majd hallgattuk a csendet,
hogy egy új világ megszülessék.

Hogy ássunk neki újabb gödröt,
és kezdjük újra eltemetni;
míg az Isten ránk átkot köpköd,
újra elkezd lenni a semmi.

Isten szája megmarad néma,
úgy átkozza újra az eget;
zsebében a csoda morféma.

Éljetek a sötétség jegén!
Nektek én továbbra sem leszek:
fajtatok számomra nem remény.

*

Magyari Barna

Bennem a csodát krémezheted

este titkunk görgetjük ketten
bőrödnön fényt játszik ösztönöm
a sorsra kiplakátol engem
szemed rajzszögével az öröm

szorgalmasan varrogat az elmém
arcod hímezi a szívblúzra
gyakran lelkünk erogén telkén
matat jövőnk mutatoujja

női bájad grillezi lelkem
bársony-bizsergés lélegzeted
szép ujjaid alanya lettem
bennem a csodát krémezheted

mert egymás mellkasában égünk
mondd hányszor tépjük le az ingem
összeeresztve boldog lényünk
a verslepedőn lehet minden

Ajkamon bizsergő ügylet

szememtől szikrádzó bőröd
ontja felém a nőcsodát
s ahogy versre verset szövök
a dallam megfogja bokád

térded lepedőmnek dísze
párnámon kezded az álom
befekszel nálam a szívbe
az éjszakát csókkal zárom

a szenvedély ketrecében
ruhádát majszolja a vágy
de jó lenne most itt ébren
bemérni combod hány karát

ajkamon bizsergő ügylet
s bár szöügnököm maréknyi
próbálom fehéreneműdet
bájjaidról lebeszélni

a fény ma is téged hoz el
csodánk betonozni vágyom
pillád cement szemed sóder
szépséged megköt a számon

Belső éhség

belső nagy éhség
tör néha miránk
hány felé vágjuk
a hold-karikát

érintés szósszal
leöntve bőröd
omlós szavaim
kenyérként töröd

szépen elkevert
hidegtál a táj
jövőnkől szedni
versem a kanál

összehangoltan
majszolva kekszem
díszítés vagyunk
ketten az esten

ember-tálkában
gusztusos lélek
ha szívem kéred
könnyen eléred

*

Csillag Tamás

versei

Kitavaszkodván

Hosszú tél után márciust kiáltok.
Nem vagyok bűnös, nem akasztanak.
A szívem felett – kitavaszkodván –
nagy, fekete felhők virrasztanak.

Háttal a napnak, terpeszben állok,
az élet üres, rozsdaverte rét.
Valahogy minden nehezebb most, az
égig érnek a fájás-jegenyek.

Minden változik

Minden változik.
Van-e még tiszta oldal?
– odafordítanám az arcom –
Neked is háttal állok.
Szemeid kékek, mint a tenger,
csak én süllyedek egyre, kő,
amit beledobtam.
Van, ami megmaradt:
a jóleső fáradtság, a munka
öröme, a gyerekek kacagása
és a szik, ami felnevelt.
Ugyanaz maradt.
Nem lett üresebb a buszon a tömeg,
sem keményebbek a vállak, amik löknek.
Újra érzem a vaspör szagát,
az inak hevületét, a muzsájt,
hogyan a görcsökhöz menjek.
Nyugtalan vagyok, mint a tócsák
gyűrűi. Lennék példa – előtted –,
hogyan lásd, amit tudok, vállaimon
tartom nehéz kupoláit a vágnak.

Amit eddig vittem, eldobnám.
– érted, magamért –
A kényszerek mások.
Az egyedüliség nehéz ácskapcsokkal
fogja össze az augusztusi
éjszakát. Éber vagyok, fáradt,
pupillám kútjaira boruló, fekete
vaslemez az álom.
A kényszerek mások.
Elalvás előtt ma este is
nevedet fogom suttogni végül.

Kusza vonalak

Miért nem látsz engem? – én régen látlak –
Üres tenyeremben kusza vonalak,
össze-vissza futók. Semerre visznek.
Ajkamon hűlt csók, kopottas brillek.
Nagy eső kellene, mosna-mosson át!
Tükrök a kövesre, fénylő pocsolyák,
hogyan láthassam arcom, tudjam, hogy milyen.
Dobogsz bennem,
ritmusodra dübörög a szívem.

Forog, kattog

Magányos reggeli.
Zacc a bögre alján.
Számban forog a csend,
fogamban amalám.

Bögrém fehér, üres.
Zaccszemcse, fekete.
Forog, kattog velem
a világ kereke.

Németh Erzsébet

versei

Konok akarat ereje

A hetedik könnycsepp árnyékában
hamu és füst alól sarjadó remény:
az emberiség válláról lehulló palást
alatt a billog nem szégyen lesz egyszer,
de erény!

Nem tudtad

Mikor még csak álmodtad magad,
elképzelve a jövőt,
világsodából fakadt,
embermúltakból nőtt:
nem tudtad, hogy ennyire nehéz.
Nem tudtad,
hogy emlék-omlások,
virágok menekülése az élet,
és üldözöd, a vad sors
bármikor, bárhol utolérhet.

Utolsó

Utolsó dallama vagy
rigóénekek, gerlefurolának.
Nincs akit megöleljek érted –
darabokra tört bennem a bánat.

Nem is...

Tüzet gyújt szívünkben az est,
duruzsolásán elpihen a bánat...
Nem is fontos már:
ki szedi fel lábnyomom a porból,
és kik jönnek utánam.

Kivárni valahogy

Este...

tört cserepek
csörömpölésének
hangja szíveden,
agyadban visszhangzik
a lét – – –

aládúcolt lélegzettel,
néma csavarok szorításában is
kivárni valahogy
az utolsó esélyt!

Szemünkben

Apostolok jönnek, mennek.
Igazítsd magad a Rendhez!
A csend vörös hajában
hosszú, fekete szalag.
Szájamra hímezve
ősök hallgatása...
Igazodjon hozzánk a Rend!
Janus két arca
őseink harca:
győzelme,
s kudarca.
Meszesedik az idő gerince,
öregszik az árnyék –
Szemünkben sápadt fény tántorog,
de vár még!

Kisírtalak

Kisírtalak szememből,
világtalan vagyok...
De testemen kövülnek
az árva mozdulatok.

Németh Dezső

Modern passió

Dr. Ötvös László lelkész- költőnek

Vajúdnak a szavak: megszületik az ige,
betemetjük kincseit szívünk gödreibe,
aztán csönd következik, irgalmatlan nehéz, –
kereszttek, szegek a dombon: ennyi az egész.

Verskoporsó

Elfogyott az időm: üres időorsóm.
Versem deszkáiból tákolják koporsóm.
Cédrusfa koporsóm irgalmatlan nehéz,
Felemeléséhez a lelkem is kevés.

Éjszaka szivárog alattam

Nem perellek már kegyelemért,
megköszönöm a maroknyi fényt,
mit hitetlenül Lényedtől kaptam. –
Most öreg csend lapul bennem:
kegyetlen álmaimon fekszem, –
és éjszaka szivárog alattam.

A hold gerince roppan

A hold gerince roppan pillám alatt,
nehéz az ég, már vas-sötét a táj,
úton baktató botok menete halad,
mert életünkben kimenni muszáj.

Az út gerince roppan, megbotlik bennem,
és világnagy felhők kiabálnak,
cikázó villámok csattannak szívemben;
szigeteletlen csontjaim ráznak.

Ötvös László

Uram

segíts meg, hogy hazatérhessek
körutamról autómmal épségben,
szeretteim orcáját engedd látnom,
hadd kenyered még tovább osztanom,
ha nem kerülhetem el a bajt,
másnak ne okozzak soha jajt,
ütközésben legyél mellettem,
mankómat hadd viselhessem csendesen,
ha nem lenne szükséged erre:
összetört testemre-lelkemre,
csak őrizz; s ha otthagynak az útfélen,
szamaritánusom Lelked legyen,
ha nyitott síron át kell lépnem,
engedd, ott is megtalálni helyem.

Immánuel

Ott vagy, mikor édesanyám tele
marékkal a tyúkjait eteti,
ődöngsz közöttük, mikor az éhes
sereg a szemeket mind feleszi ...

Segítség naponként, mikor a kutyám
nyakáról a láncokat leveszem,
futkosol vele s szívem repeszted,
míg hálássá teszed véres lelkem.

Megveted a kérkedő ünnepet,
de segítsz, hol hitből építkeznek.
Szívesen elmegy teherhordónak,

ha szükségét látják és meghívják.
Kit a fényűzés sosem téveszt meg,
de az istállót templommá teszed.

Novák Noémi

Ülni kell, beszélni

Mocskában is ragyog, fényesül a város.
Mit számít a csöves, hányás, borosüveg...
Aszfalt-út vaktükre kék éggel határos.
Napszíta, túlhevült, fekete felület

a szív is, akárcsak a műanyag burkolat.
És nem véd az öved, se a szalagkorlát.
Ülni kell. Beszélni. Mozdulni nem szabad.
Mert akkor (azt hiszem) közel mennék hozzád.

Faltól falig

Faltól falig, mint akit bezártak.
Rühes vad vagyok, befogott állat.
Sebet ver rajtam a rácsos harag –
máskor veled szeretem magamat.

Faltól falig, vasketreces élet.
Fel-alá járok, tőled is félek.
Őrzöm a helyem (csak ennyi maradt) –
nehogy egy napon bent találjalak.

Simul bennem

Most nem írok semmi szerelmeset.
Most betű, szünet is jó, ha akad.
Mert lehetnék ennél szerelmesebb,
mert torkomon akadt egy pár falat.

De van, mikor levegőből több jut,
van nevetés, simul bennem a karc.
Valami hang, zene belül szétfut
rekedt-lágyan, mint a „Brothers in arms”.*

Rajzolhatnám magamra kottával;
hátam a hangszer, simán ívelő.
Fotót csináltál. Csak nézem magam:
kezemen évek, szememben a nő.

Mindenért

Ha boldog vagyok, én akkor se vagyok az.
Már nem érdekel holmi halálos tavasz,
napsütés: csak megfájdul tőle a fejem.
Hiba lettem egy leharcolt, szar szerveren,

és utálom, hogy mindig kijavítanak;
unok adni, mert nekem soha nem marad.
Tudom, okosnak kellene lenni folyton,
az éhséget, sírást, nevetést elfojtom,

csöndesen leülök, akár a jó gyerek,
tarkómon pihe borzong, fázón felmered:
tenyereid nyomát aljas módon védi,

mert könnyű vádolni, rohadt nehéz kérni,
menni lehetetlen... Maradunk esetleg.
Mindenért utállak – mindenért szeretlek.

Eltűntek a szentek

Nem tudom, szeretsz-e? Időszerű kérdés.
Lassan múlik a szentek, frázisok hava.
Annyi ünnep kéne, mint soha még eddig,
tánchoz fülrepszítésig szóljon muzsika.

Nem tudom, néhanap hová lesz a kedvem:
keresem lapok közt, férfiak szemében.
Látom, hogy néznek rám: szürkén,
tágra nyíltan,
borostás-szúrósan, május végi hévvel.

Rossz ízű nekem a nyár-idéző zsongás;
szóda se javít fel híg, lőre borokat.
Te felhívtál éjjel: nem tudom, mit mondtam,
de eltűntek a szentek, el a férfiak.

* A Dire Straits együttes hatodik stúdióalbuma 1985-ből.
Legsikeresebb lemezük, 30 millió példányban kelt el
(fegyvertárs, bajtárs) . Szerk.

Németh Erzsébet

Tavaszforguló előtt

Idők tele,
életek hava...
milyen hűvös az
arcod mögötti alkony.
De kitavaszkodunk –
Remény-fehér holló
magasra szállj!

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1.500,-Ft.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Németh Erzsébet

Egy cinke halálára

Igen...
Megsirattam...
Hullásában
világzuhanás
koppant szívemre
és fájtam magamnak,
ahogy molekulákban
fájhat a lét
aligvalószínűsége:
a megszületés!

Titok-kód

Máig sem tudjuk pontosan Uram,
hogy mi volt a terved:
midőn megteremtetted valahol
azt a csodakertet,
melyet Édennek hívtak,
aztán elűzted belőle
az embert,
úgy érezve tán,
hogy műved ellened lázad,
s csak arcunk a tiéd,
nincs bennünk tisztelet,
szeretet, alázat...
De ki találta ki a bűnt,
s miért sújt minket vele?
Megtudhatjuk-e valaha,
hogy lényünk
kinek dicsősége,
vagy kinek a szégyene?

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.